

[Mogens Fog.]

nazister nu engang var kommet til landet? Vi har i lovforslaget § 98, stk. 2, følgende definition af begrebet besættelse:

„Ved besættelse forstås her og andetsteds i kapitlerne 12 og 13 fremmed besættelse af dansk statsområde, når og så længe den påtvinges landet ved magt-anvendelse.“

Ingen er i dag og ingen var heller dengang i tvivl om, at besættelsen skete under magt-anvendelse og trusel om yderligere magt-anvendelse. Men vi husker også alle tydeligt, hvorledes man fra regeringens side på det pågældende tidspunkt definerede denne besættelse. Allerede i proklamationen af 9. april om morgenen hed det, at

„det er befolkningens pligt at afholde sig fra enhver modstand overfor disse (de tyske) tropper“;

og senere ser vi gang på gang forholdet til besættelsesmagten formuleret på følgende måde:

„De fremmede tropper, som efter overenskomst med regeringen befinder sig i Danmark...“.

Under sådanne omstændigheder vil enhver kunne se, at loven, rent bortset fra det faktiske magtforhold, ikke ville være blevet bragt i anvendelse på det pågældende tidspunkt. Derfor skal man heller ikke tage justitsministerens juridisk formulerede, men efter min mening temmelig svævende bemærkninger om lovens anvendelighed under en såkaldt „venligtsindet“ besættelse altfor alvorligt. De har intet reelt indhold. Vi må se i øjnene, at hvis vi havde haft en lov som denne den 9. april 1940, ville den have været uden betydning for landsforræderne, så længe besættelsen stod på, og kunne højst være gjort effektiv med tilbagevirkende kraft efter den 5. maj 1945. Hvis det var sket, var det imidlertid ikke alene de nazistiske landsforrædere, som havde fået lovens virkning at føle. Alle, der havde ansvar for samarbejdspolitikken, pådrog sig samtidig ansvar for hjælp til fjenden, for udlevering af landsmænd til fjenden, for at begrænse og indskrænke landets handlefrihed og selvstændighed. Men det er jo ikke mindst for at undgå love med tilbagevirkende kraft, at dette lovforslag er fremkommet, og det forstår man jo godt.

Betyder dette nu, at en lov som denne, hvis den havde været gældende den 9. april 1940, ville have slumret, så længe besættelsen varede? Nej, tværtimod, den ville have vist sig at være et meget virksomt middel til at bekæmpe modstandsbevægelsen. Jeg behøver ikke at gå i detaljer, men

kun at nævne enkelte af dens paragraffer for at illustrere, at det er rigtigt, hvad jeg siger. I § 103, pkt. 4, 5 og 6, finder man bestemmelser, som kunne bringes umiddelbart i anvendelse overfor alt modstandsarbejde, bladvirksomhed, organisation af grupper, indsamling af pengemidler o. s. v. §§ 108 og 109 ville have været effektive våben imod den spionagevirksomhed, som blev drevet bl. a. af medlemmer af hærens efterretningstvæsen til fordel for Hitlers fjender. § 114 er formet således, at den ville have ramt både vore sabotage- og vore militærgrupper. § 125 har bestemmelser, som ville have omfattet al hjælp til eftersøgte medlemmer af modstandsbevægelsen og til flygtninge. Og således kan man blive ved.

Det fremgår af både kommissionsbetænkningen, bemærkningerne til lovforslaget og fremsættelsestalen, at man har villet skabe et lovkompleks, der samlede og kodificerede straffelovstillæggene af 1945 mod nazisterne og deres hjælpere. Det forekommer mig, at man snarere har opnået at samle, kodificere og på visse punkter skærpe hele den lovgivning, som i tysk interesse blev gennemført af regeringen og rigsdagen under besættelsen, rettet mod modstandsbevægelsen — den lovgivning, som de samme politikere og de samme partier, som vi har repræsenteret her i dag, stadig vil hævde blev dem påtvunget. Ingen god hensigt, ingen garanti og ingen magt vil kunne hindre, at disse lovbestemmelser under en ny krigs- eller besættelsessituation bringes i anvendelse overfor dem, som kæmper for det danske folks frihed. Man havde i virkeligheden ikke behøvet nogen ny lov, det havde været nok at sætte de såkaldte tysk-dikterede love af 1940—1945 i kraft igen.

Hvis det nu var således, at loven kun havde gyldighed i krigs- og besættelsestider, skulle jeg imidlertid ikke have haft meget at indvende. Vi ved alle, at under sådanne omstændigheder vil de, der sætter sig op mod de øjeblikkelige magthavere, blive efterstræbt og straffet, hvadenten der eksisterer en lov på forhånd eller ej. Men loven er foreslået formet således, at den også har svære virkninger i fredstid og under, hvad der kaldes truende udsigt til krig eller besættelse. Er det da sådan, at den på disse tidspunkter yder beskyttelse imod, at en fremmed magt kan få adgang til at udforske vort økonomiske liv; få fuldt kendskab til vort militære beredskab? Vil denne lov kunne hindre, at en fremmed magt går endnu videre og erhverver kontrol over vor handelsfrihed med udlandet, vor uden-